

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μὲ μάτια ἔσφαιλιστά,
μὲ σταυρωμένα χέρια
στὸ φέρετρο κοιμᾶται·
στὴ θύρα του μπροστὰ
προσμένουν τὰ ξεφτέρια,
κι ὄλο ῥωτοῦν διαβάται:

- Ποιὸς πέθανε; ἀπὸ τί:
— Ἐν' ἄξιό παλληκᾶρι,
τοῦ τῶγραφεν ἡ μοῖρα . . .
Στὸν κόσμον παρατεῖ
παντέρημο ζευγάρι:
μιὰ μάννα καὶ μιὰ χήρα.

Ἡ μάννα κι ἂν πονῆ
δὲν εἶν' ἀπελπισμένη,
κι ἄλλα παιδιὰ ἔχ' ἢ μαῦρη·
μιὰ ἢ χήρα ἢ ὄρφανή,
ἢ χήρα του ἢ θλιμμένη
παρηγοριὰ ποῦ θαῦρη;

Κι ὁ κόσμος ποῦ ῥωτᾷ
μόνο τὴ χήρα κλαίει
ὅπου τὸ νοῦ της χάνει,
καὶ στὸ νεκρὸ ἔμπροστὰ
ἕνας στὸν ἄλλον λέει:
κ' ἐκείνη θὰ πεθάνη!

Γοργὸς σὰν τὸ πουλὶ
ἐπέρασ' ἕνας χρόνος —
Πῆρα λουλούδια λίγα,
καὶ μὲ καῦμὸ πολὺ,
ἀποσταμένος, μόνος
στὸ κοιμητήρι ἐπῆγα,

Στὸν τάφο μοναχί,
γονατιστὴ στὸ χῶμα
καὶ μαυροφορεμένη
ἡ μάννα του ἢ φτωχὴ
μοιρολογαίε ἀκόμα
χλωμὴ κι ἀρρωστημένη . . .

Μὲ κτύπο ἀργὸ-ἀργὸ
ἢ νεκρικὴ καμπάνα
ἠχολογᾷ καὶ σβύνει —
Γονάτισα κ' ἐγὼ
κ' ἐρώτησα τὴ μάννα:
— Ἡ χήρα τί ἔχει γίνῃ;

Θὰ κοίτεται κοντὰ
στὸ γυιό σου πεθαμένῃ . . .
Κ' ἡ μάννα τὸ κεφάλι
κουνεῖ καὶ μ' ἀπαντᾷ:
— Ἀπόψε ἀσπροντυμένη
παντρεύεται καὶ πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ Μικρὰ Κόμησσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ

Ὁ Μαρκίσσιος Μαλουέ τῷ κ. Παύλῳ Β. . .
Εἰς Παρισίους.

Κατὰ καθήκον καὶ μετ' ἀλγούσης καρδίας ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὰ καθ' ἕκαστα τῆς συμφορᾶς, τὴν ὁποίαν σᾶς ἀνήγγειλα ἤδη μετὰ τῆς δυνατῆς ἐπιφυλάξεως διὰ τοῦ τηλεγράφου. Ὡς γνωρίζετε, ὁ φίλος σας εἶχε κατορθώσει εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ν' ἀγαπηθῇ ὡς τέκνον παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας Μαλουέ, καὶ ὡς τοιοῦτο σήμερον τὸν θρηνοῦμεν.

Περὶ τὸν εἶναι νὰ διηγηθῶ τὰ προηγηθέντα τῆς καταστροφῆς, ἀφοῦ κάλλιστα γνωρίζετε πάσας τὰς περιπετείας τοῦ ἔρωτος τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης γυναίκος πρὸς τὸν πολυκλαυστον φίλον μας. Παραλείπω καὶ τὰς μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Πάλμας πενήθιμους σκηναίς, τὰς ὁποίας ἐπεσκέασε νεώτερον πένης.

Ἡ διχωγὴ τοῦ κ. Γεωργίου κατὰ τὰς ὁδύνηράς ἐκείνας ἡμέρας καὶ ἡ ἀποκαλυφθεῖσα εὐαισθησία καὶ εὐγένεια τῆς ψυχῆς του τὸν εἶχον καταστήσει ἀκόμη προσφιλέστερον εἰς ἡμᾶς. Καὶ οὕτω ὅμως ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀπομακρύνω ὅσον τάχιστα ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, σκοπεύων νὰ ἔλθω ὁ ἴδιος εἰς Παρισίους νὰ τὸν ρίψω εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Ἄλλ' ἐκείνος δὲν ἔστειρε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸσον ταχέως τὸν νεόσκαπτον τάφον τῆς ἀθλίας κομῆσσης. Ξενιζόμενος καὶ πάλιν εἰς τὸν πύργον μου δὲν ἐξήρχετο παρὰ μόνον διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ πλησιέστατον νεκροταφεῖον. Ἦτο μὲν ἡσυχος, ἀλλὰ τὴν ὑγείαν του ὑπέσκαπτεν ἡ λύπη. Προχθὲς ἡ σύζυγός μου τὸν παρεκίνησε νὰ συνεχῆσθαι ἐφιρπιπος μετὰ τοῦ κ. Βρεῦλλῆ καὶ ἐμοῦ, καὶ τοῦτο ἐπραξεν ἀπροθύμως πρὸς χάριν της. Καθ' ὁδὸν ἐπροσπάθει καὶ ἡμᾶς νὰ εὐχαριστήσῃ, μετέχων ὅσον ἠδύνατο τῆς συνομιλίας. Νομίζω μάλιστα ὅτι εἶχε κατορθώσει πρῶτην

φορὰν καὶ νὰ μειδιάσῃ, ὅτε κατὰ κακὴν τύχην συνητήθημεν μετὰ τοῦ κ. Μωτέρνη, ἰππεύοντος μετὰ δύο φίλων του καὶ δύο κυριῶν. Οὗτοι ἠκολούθουν τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἀλλὰ βαδίζοντες ταχύτερον ἡμῶν μᾶς ἐξέπερασαν χαιρετήσαντες. Εἰς τὸ χαιρέτημα τοῦ κ. Μωτέρνη οὐδὲν παρετήρησα διάφορον τοῦ συνήθους, ὥστε πολὺ ἐξεπλάγην ἀκούσας τὸν κ. Βρεῦλῆν νὰ ψιθυρίζῃ: — Τοῦτο ἦτο ἀναίθεια καὶ ποταπότης. — Ὁ Γεώργιος, ὅστις εἶχεν ὠχρίάσει κατὰ τὴν συνάντησιν, ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸν κ. Βρεῦλῆν ἐρωτῶν: — «Ποῖον τοῦτο; Περὶ τίνος ὀμιλεῖτε; — Ὁμιλῶ περὶ τῆς ἀθαδεΐας τοῦ κ. Μωτέρνη. — Παρενέβην ἀμέσως ἐπιπλήττων τὸν κ. Βρεῦλῆν διὰ τὴν ἐριδομανίαν του, καὶ βεβαιῶν ὅτι οὐδ' ἔγνος παρετήρησα προκλήσεως εἰς τὴν συμπεριφορὰν ἢ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ κ. Μωτέρνη, ἀλλ' ὁ Βρεῦλῆς μὲ διέκοψε κράζων. — Ἄν ἦνοιγες τοὺς ὀφθαλμοὺς θὰ ἔβλεπες ὅτι ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἐγέλασεν εἰρωνικῶς κυττάζων τὸν κ. Γεώργιον. Διατί θέλεις νὰ καταπῆθῃ ὁ φίλος μας ὕβριν τὴν ὁποίαν οὐτε σύ οὐτ' ἐγὼ δὲν θὰ κατεπίνομεν; — Πρὶν τελειώσῃ ἡ φράσις αὕτη, ὁ Γεώργιος ἐδίωκε καλπάζων τὸν κ. Μωτέρνην.

— Ἐτρελλάθης; εἶπα εἰς τὸν Βρεῦλῆν, ὅστις ἐζήτηε νὰ μὲ κρατήσῃ, τί σημαίνει αὕτη σου ἡ ἐφεύρεσις; — Σημαίνει ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ εὐρωμεν μίαν οἰανδήποτε διασκέδασιν διὰ τὸν δυστυχεῖ φίλον μας, τὸν ὁποῖον κατατρώγει ἡ λύπη. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν εἰς ἀπάντησιν ἀπεσπάσθην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βρεῦλῆ καὶ ἔτρεξα κατόπιν τοῦ Γεωργίου. Ἄλλ' ὁ ἵππος του ἦτο ταχύτερος τοῦ ἰδικοῦ μου, ὥστε ἀπέιχον ἀκόμη περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα, ὅταν ὁ φίλος μας ἔφθασε τὸν κ. Μωτέρνην, ὅστις βλέπων αὐτὸν ἐρχόμενον εἶχε σταματήσει. Μοὶ ἐράνη ὅτι ἀνηλλάγησαν ὀλίγα τινὲς λέξεις, καὶ εὐθὺς ἔπειτα εἶδον τὸν Γεώργιον ὑψοῦντα τὴν μαστιγὰ καὶ δις ἢ τρίς ῥαπίζοντα κατὰ μέσον πρόσωπον τὸν κ. Μωτέρνη, μὲν δὲ ἐπροσθάσαμεν ὁ κ. Βρεῦλῆς καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς χωρίσωμεν.

Μετὰ τοιαύτην σκηνὴν ἀδύνατον ἦτο ν' ἀποσπασθῆ ἡ μονομαχία. Οἱ δύο συνοδοὶ τοῦ κ. Μωτέρνη μᾶς συνώδευσαν εἰς τὸν πύργον πρὸς κανονισμόν τῶν ὄρων αὐτῆς. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ὄπλου ἀνῆκεν ἀναντιρρήτως εἰς τὸν ῥαπισθέντα, βλέποντες ἐν τούτοις τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ διατάζοντας ἢ ἀδιαφοροῦντας περὶ ταύτης, ἠρωτήσαμεν περὶ τούτου τὸν κ. Γεώργιον, ὅστις ἐπροτίμησεν ἀμέσως καὶ ἀδιστακτικῶς τὸ ξίφος. — «Διχτὶ τὸ ξίφος, ἠρώτησεν ὁ κ. Βρεῦλῆς, ἐνῶ σὲ γνωρίζω κάλλιστον σκοπευτήν; Εἶσαι ἄρα βέβαιος ὅτι μεταχειρίζεσαι κάλλιτερα τὸ ξίφος; Πρόσεξε, δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ γελασθῆς, διότι πρόκειται περὶ μονομαχίας θανατηφόρου — Οὐδόλως ἀμφιβόλλω περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ προτιμῶ τὸ ξίφος, ἐφ' ὅσον εἶναι τοῦτο δυνατόν». Ταῦτα ἀκούσαντες ἐδικαιούμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς εὐτύχημα τὴν ἀποδοχὴν παρὰ τῶν μαρτύρων τοῦ ξίφους, ὥρα δὲ τῆς συναντήσεως ὠρίσθη ἡ ἐνάτη τῆς ἐπιούσης.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ὁ κ. Γεώργιος ἐπέδειξε ἀταραξίαν καὶ ἐκ διαλειμμάτων εὐθυμίαν, ἧτις ἐξεπλήττε πρὸ πάντων τὴν κυρίαν Μα-

λουέ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεκρύπτομεν τὸ τελευταῖον ἐπισόδιον. Ὁ φίλος σας ἀπεσύρθη τὴν δεκάτην. Ἰδὼν ὅτι εἶχεν ἀκόμη φῶς τὰ μεσάνυκτα ἐπῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὠθούμενος ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης μου καὶ τινος ἀνησυχίας. Ἐκεῖνος ὁμως ἦτο ἡσυχώτατος καὶ ἐσφράγιζεν ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας μοὶ ἔδωκε λέγων. — «Ἐτελειώσα τὰς ὑποθέσεις μου, καὶ τώρα θὰ κοιμηθῶ μακαριῶς».

Πρὶν τὸν καλονυκτίσω ἐθεώρησα καθήκόν μου νὰ δώσω εἰς αὐτὸν συμβουλὰς τινὰς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ξίφους, τὰς ὁποίας ἤκουεν ἀπροσέκτως καὶ διέκοψεν αἰφνιδίως τείνων μοι τὸν βραχίονα — «Ἐξετάσατε, εἶπε, τὸν σφυγμὸν μου». Οὗτος ἦτο τῷ ὄντι κανονικώτατος ἀποδεικνύων πραγματικὴν τοῦ φίλου μας τὴν γαλήνην καὶ εὐδιαθεσίαν. Τὸν ἠσπάζθη καὶ τὸν ἀφῆκα νὰ κοιμηθῆ.

Τὴν ἐπιούσαν πρὸ τῆς ἐνάτης εὕρισκόμεθα ὁ κ. Γεώργιος, ὁ κ. Βρεῦλῆς καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον, ὅπου προσῆλθε σχεδὸν συγχρόνως ὁ κ. Μωτέρνης μετὰ τῶν δύο μαρτύρων του. Τὸ ποῖον τῆς ὕβρεως καθίστανε ματαίαν πᾶσαν ἀπόπειραν διαλλαγῆς, ὁ δὲ ἀγὼν ἤρχισεν ἀμέσως. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παρετηρήσαμεν ὁ κ. Βρεῦλῆς καὶ ἐγὼ μετ' ἀπεριγράπτου ἀπορίας καὶ αγωνίας, ὅτι ὁ κ. Γεώργιος, ὁ ἐπιμεῖνας εἰς τὴν προτίμησιν τοῦ ξίφους, ἦτο τελειῶς ἄπειρος τοῦ χειρισμοῦ αὐτοῦ. Τὴν διασταύρωσιν τῶν λεπίδων διεδέχθη σιὰ μόνον συμπλοκῆς, κατὰ δὲ τὸν τρίτον ξιφισμὸν ὁ φίλος μας κατέπεσε φέρων θανάσιμον τραῦμα εἰς τὸ στήθος. Ὅταν τὸν ἐσήκωσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὁ θάνατος ἐπήρχετο ταχύς, μὲν δὲ ἐπρόφθασε νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρά μου καὶ νὰ μὲ εἶπῃ: «Εἰπέτε εἰς τὸν Παῦλον ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι δὲν θέλω νὰ μ' ἐκδικηθῆ καὶ ὅτι ἀπέθανα εὐτυχῆς».

Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω εἰς τὴν ἀνωτέρω διήγησιν, τὴν ἱκανῶς μακρὰν καὶ ἐτι μᾶλλον ὀδυνηράν. Ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ σᾶς ἐκθέσω πᾶσας τὰς λεπτομερείας ταύτας, ὅπως δυναθῆτε νὰ παρακολουθήσετε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ στιγμῆς τὸν βίον τοῦ φίλου, τὸν ὁποῖον τόσον πολὺ καὶ τόσον δικαίως ἠγαπήσατε. Γνωρίζετε ἤδη τὰ πάντα καὶ αὐτὰ ἀκόμη, ὅσα δὲν ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ σᾶς εἶπω.

Ὁ φίλος μας ἀναπαύεται πλησίον τῆς. Πιστεύω, Κύριε, ὅτι θὰ ἔλθετε καὶ σᾶς περιμένω. Θὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ τὴν τύχην τῶν δύο τούτων φιλότατων ὄντων, τῶν ἐξ Ἰσου ἀγαθῶν καὶ ἐρασιμῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος κατέβαλεν ὁ ψυχικὸς πόνος.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ἘΠΑΡΧΙΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Διὰ τὸν ἐπαρχικὸν βίον ἡ Μεγάλῃ ἐβδομάς ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα. Δι' αὐτῆς ὁ βαρὺς καὶ κοπιώδης βίος τῆς μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, καθ' ἣν τὰ σώματα καὶ αἱ ψυχὰ ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς μέχρις ἀποκηνώσεως μύθους τῆς σποράς καὶ τῆς καλλιέργειας, καὶ εἰς τὴν ἀμειλικτον νηστείαν, ἀποκτᾶ μικρὰν ἀνεσιν, ἀφοσιούται ὀλοκλήρως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπιδίδεσθαι κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα εἰς τὸν ἕμερον